

Sygn. akt II UK 207/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o prawo do emerytury pomostowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 września 2013 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z siedzibą w G. z dnia 13 marca 2012 r., którym zmieniono decyzję Zakładu i przyznano J. Ł. emeryturę pomostową. Sąd drugiej instancji, wliczając do stażu ubezpieczenia społecznego okresy wykonywania przez ubezpieczonego pracy na statkach żeglugi morskiej u armatorów zagranicznych, w których podlegał ubezpieczeniom społecznym dobrowolnie, ustalił, że ubezpieczony wykazał wymagany staż pracy w szczególnych warunkach. Fakt, że zaświadczenie o pracy w szczególnych warunkach zostało wystawione przez podmiot niebędący pracodawcą w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych

(Dz.U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), ocenił jako nieistotny z punktu widzenia podstaw faktycznych orzeczenia.

W skardze kasacyjnej organu rentowego, opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 49 w związku z art. 4, art. 51 w związku z art. 2 pkt 2 i pkt 3, art. 3 i art. 15 ustawy o emeryturach pomostowych, podniesiono, że ubezpieczony nie spełniał warunku wymaganego stażu pracy w szczególnych warunkach, gdyż nie podlegają zaliczeniu do okresów pracy w takich warunkach okresy wykonywania pracy podjętej u armatorów zagranicznych za pośrednictwem [...] Agencji G.. Skarżący zarzucił także naruszenie art. 381 k.p.c. „przez błąd wykładni i zastosowania mające niewątpliwy wpływ na wynik postępowania”.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał na istotne i dotychczas nierozstrzygnięte zagadnienie prawne, wywołujące potrzebę wykładni art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 51 i 49 ustawy o emeryturach pomostowych, w szczególności, czy uprawnienia wynikające z ustawy o emeryturach pomostowych, które przysługują jedynie osobom mającym przymiot pracownika (art. 4 w związku z art. 49 ustawy), mogą być rozszerzone tak, że do okresów pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych można zaliczyć okres pracy marynarza, wykonywanej u armatora zagranicznego, do której został skierowany przez pośrednika, a nie płatnika oraz czy takiego marynarza można uznać za pracownika.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oczywiste jest, że zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) musi być istotne w tym sensie, że wymaga rozstrzygnięcia, którego dotychczas w judykaturze Sądu Najwyższego

nie dokonano. Jednocześnie konieczne jest wskazanie, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego skarżący powinien opierać na wywodzie zbliżonym do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Wymagane jest więc sformułowanie istotnych wątpliwości, których wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także innych podobnych spraw na tle wskazanych przepisów prawnych.

Analiza zagadnienia przedstawionego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ujawnia, że kwestia tam poruszona została już jednoznacznie rozstrzygnięta. Sąd Najwyższy wyraził już pogląd, że charakter świadczenia pracy „członka załogi statku morskiego”, a ściślej fakty go wyznaczające, są w istocie powszechnie znane, a więc w zasadzie nie wymagają dowodu (art. 228 § 1 k.p.c.). Jest to praca podporządkowana i wykonywana odpłatnie, mająca wobec tego cechy pracy świadczonej na podstawie stosunku pracy w rozumieniu art. 22 k.p. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., II UKN 500/00, OSNP 2003 nr 10, poz. 258, z dnia 21 stycznia 2010 r., II UK 162/09, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 286/09, OSNP 2011 nr 17-18, poz. 237, z dnia 27 kwietnia 2010 r., II UK 328/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 261 oraz z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 5/10, niepublikowany oraz z dnia 25 czerwca 2010 r., II UK 76/10, niepublikowany). Orzeczenia te wystarczająco usuwają ewentualną rozbieżność, która mogłaby powstać w orzecznictwie sądów powszechnych w przyszłości.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).